

Het Huis van Ongeziene Zaken

“Werken schept een ‘kunstmatige’ wereld van dingen, een kunstmatig milieu dat zich onderscheidt van alle natuurlijke milieus. Binnen de grenzen van deze wereld heeft ieder individueel leven zijn plaats, terwijl die wereld zelf geacht wordt ze alle te overleven en te boven te gaan. De menselijke conditie van werken is het zijn in de wereld.”

Hannah Arendt

Hannah Arendt Podium

Rijksoverheid

HET HUIS VAN ONGEZIENE ZAKEN

Weet jij wat er allemaal gebeurt binnen de rijksambtenarij? Weet je dat een rijksambtenaar zorgt voor de biodiversiteit op de heide waar jij in het weekend wandelt? Of dat het een rijksambtenaar is die bezig is met de veiligheid van onze vaarwegen? Het Hannah Arendt Podium wilde het werk van rijksambtenaren eren door de verscheidenheid in beeld te brengen. Het resultaat is een serie foto's en teksten van rijksambtenaren zelf, waarmee een inkijkje wordt gegeven in de dingen die je normaal gesproken niet ziet.

Deze beelden gaan voor mij over de relatie tussen ons werk en de mensen die daardoor geraakt worden. We hebben het binnen de overheid de laatste jaren vaak over 'de mens centraal stellen'. Ik denk dat een belangrijke vraag in ons werk altijd is 'Hoe kijken wij naar mensen?' en 'Hoe kijken we, vanuit dat mensbeeld, naar onszelf?' De misstanden van de afgelopen jaren hebben denk ik te maken met ons vermogen om te luisteren, te verplaatsen in een ander en om werkelijk nieuwsgierig te zijn naar mensen die misschien anders zijn dan wijzelf. Ik ben blij dat we inmiddels veel meer aandacht hebben voor de vragen die hierbij horen, ook al voelt het vaak als een pril beginnetje dat ook gemakkelijk onder de voet gelopen kan worden.

Goed, terug naar de foto's. Ik denk dat wij, mensen met elkaar gemeen hebben dat we graag van betekenis willen zijn en dat we ons levensgeluk kunnen vinden als we ons verbinden met anderen. In ons eentje krijgen we niet veel voor elkaar; de hele wereld is het resultaat van miljarden verbindingen die niet altijd zichtbaar zijn. We kunnen soms het idee hebben dat zaken als succes vooral door onszelf zijn gecreëerd, maar meestal is dat onzin. Ik woon in een grote stad en soms voelt het alsof we allemaal, los van elkaar, op zoek zijn naar onze eigen plek in het licht, onze eigen verlangens en dromen. De laatste tijd ben ik meer bezig met de manier waarop wij samenhangen met onze omgeving en met elkaar. Wat is eigenlijk van ons samen en wie zijn wij voor een ander? Zo kijk ik ook naar de rol van ons als overheid: in hoeverre maken wij het mogelijk voor mensen om van betekenis te zijn voor elkaar? Voelen zij de ruimte om zich te ontwikkelen, of simpelweg gelukkig te zijn? Ik denk dat we op ons best zijn als wij als overheid de supporter zijn van verbindingen tussen mensen!

Martijn Jebbink

Rijksambtenaar

unicef
30
GEZIRI
Pour chaque enfant,
des chances
égales

GeoA

Op 4 januari 2018 werd ik voor 2 jaar door Buitenlandse Zaken naar Niamey, de hoofdstad van Niger gestuurd, met de opdracht: "zet een nieuwe ambassade op". Ik kreeg slechts een laptop mee. En BZ had geregeld dat ik een kantoorje kon betrekken in de Belgische Ambassade daar. Verder moest ik het zelf allemaal maar uitzoeken: een huis regelen, een auto etc. Van mijn spaargeld had ik 10.000 Euro in cash meegenomen om mijn eigen 'dienst'auto aan te schaffen. Zo begon ik als "zaakgelastigde" van Nederland in Niger. Ruim een jaar werkte ik als pseudo-ambassadeur vanuit de Belgische Ambassade. Rond april 2019 nam ik een Nigerijnse politieke deskundige aan: Seydou. Die paste nog in het Belgische kantoorje, maar na de zomer van 2019 breidde de staf zich uit van 2 naar 5 personen; die pasten niet meer in de Belgische Ambassade.

Ik had daarom een vleugel afgehuurd in het gebouw van de Nederlandse ontwikkelingsorganisatie SNV, waar plaats was om met 8 personen te werken. En dus moest er verhuisd worden. En zoals dat ook ging met mijn auto ("die koop je zelf maar") moest ook die verhuizing op de voor het Koninkrijk zo goedkoop mogelijke wijze.

In Niger betekent dat: met een konvooi ezelskarretjes.

Dus laadden wij op 11 september 2019 de ingepakte ambassadebureaus op de ezelskarretjes, die daarna in een stoet door het drukke verkeer van Niamey naar het SNV-kantoor liepen. Dit blijft toch wel een van de vreemdste dingen die ik voor BZ geregeld heb.

Vincent van Zeijst
Rijksambtenaar

Hybride werken, hét toverwoord van de laatste tijd en door corona in een stroomversnelling geraakt en door iedereen omarmd, of niet? We hebben het zonder tegenspraak toegelaten. Althans, we hadden geen keus, toch? Iedereen heeft zijn of haar mening of belang bij hybride werken of laten we het maar thuiswerken" noemen, want dat is eigenlijk het hoofdingrediënt in deze. Wat heeft mijn foto nou met hybride werken te maken zou je denken? Mijn foto, tevens symbolisch, is een thuiswerkplek en wel mijn eigen werkplekje in huis: ik moet daar twee dagen van de week werken en ook ik heb er een ruimte voor op moeten offeren in mijn huis, ook al vind ik dit niet prettig.

Begrijp bij mijn foto dat dit mijn dagelijkse aanzicht is als ik door mijn huis loop: 24/7 is mijn werk(plek) in mijn huis en ook in het weekend is dit het aanzicht. Nooit meer de maandagochtend fris naar je werk om ook samen met collega's je werk te gaan doen. Nee, het is maandagochtend vroeg al die computer aan en kijken wie er ook online is als je net je eerste bakkie koffie maakt.

Deze foto staat voor het isolement waarin menig collega zich bevindt; dit zijn allemaal eilandjes geworden en waarin we gevangen zitten en waar we niet vanaf mogen, want die enkele dag op kantoor waarbij je weer je collega's ziet maakt niet meer het vrije- en team-gevoel zoals voorheen. Dat isolement zal alleen maar erger worden als we er niet genoeg aandacht aan gaan besteden. Kijk goed naar deze foto en realiseer dat er een rollback om gezond te blijven werken hard nodig is willen we onze werklust in de toekomst niet verliezen en ons vooruitzicht gezonder maken.

Teun Bogerd

Rijksambtenaar

“Het is een avontuurlijke job”

Ik ben mobiel verkeersleider, inmiddels werkzaam op het IJsselmeer waar mijn collega's en ik zorgdragen voor een vlotte en veilige doorgang van de scheepvaart. We begeleiden onder andere scheepvaart bij incidenten, evenementen, werkzaamheden en bijzondere transporten, assisteren bij incidenten, controleren verlichting betonning en borden langs de Vaarweg. Ook controleren we op vervuiling en gevaarlijke obstakels en op de geldende wet en regelgeving zoals de binnenvaartwet. Ook assisteren wij de hulpdiensten bij een vermist persoon en meten we de diepte van de vaarweg, de MGD (minst gepeilde diepte), en communiceren dit met belanghebbenden, in de zomer informeren we zwemmers en pleziervaart over de vaarregels wet en regelgeving. Deze worden gecontroleerd en indien nodig beboet door ons. Het is een avontuurlijke job en geen dag is hetzelfde. Dat maakt het werk zo leuk en afwisselend. En op een mistige ochtend wetende dat de zon snel zal doorbreken...daar kan toch niets tegen op, zeg nou zelf.

Dennis Noteboom

Rijksambtenaar

Een goede werk-privé balans is gezond, maar wat als je jouw collega's 24/7 ziet en er ook niet aan ontkomt? Op de Nederlandse ambassade in Bagdad leven de collega's op een compound ter grootte van een postzegel. Je doet er ongeveer 30 seconden over om van je slaapkamer naar de ambassade te lopen. Je ontbijt, luncht samen en deelt ook het avondeten met elkaar. En hoewel iedereen zijn eigen kamer heeft met een bed, kast en bureau, zijn er wel gedeelde badkamers. Even van de compound af gaat niet zonder gepantserde wagens en bodyguards. Naar de supermarkt, een café'tje bezoeken of uit eten gaan zit er nauwelijks in, en als het kan dan is dat ook wel meteen een hoogtepunt.

Dit is iets dat mensen/collega's waarschijnlijk niet weten van het wonen en werken op een hoog risico post. Zo kan het alarm afgaan, vooral 's nachts natuurlijk, als er raketten en drones overvliegen. Dan is het niet even omdraaien, maar je bed uit en naar de veilige plek (lees: keuken) waar je collega's in pyjama's met vermoeide gezichten aantreft. Soms loopt een situatie zo uit de hand, bijvoorbeeld tijdens protesten, dat we ons moeten voorbereiden op een mogelijke relocatie of evacuatie en dan komen de scherfvesten, helmen, portofoons en grabbags tevoorschijn, en dienen waardepapieren en dergelijke heel snel ingepakt te worden.

Collega's worden familie want je maakt er in die tijd het beste van, maar voor de zekerheid is er ook een zogeheten R&R schema waarmee iedereen 4 weken in Irak is en vervolgens 4 weken in Nederland (of elders). Daarmee wordt toch een scheiding gemaakt, maar op de post in Irak zijn betekent veel werken en dus weinig tot geen privacy.

Team Bagdad
Rijksambtenaren

“De ambtenaar als onderdeel van AI”

Directoraat-generaal Algemene Bestuursdienst is de centrale Management Development Organisatie van de Rijksoverheid die staat voor goed publiek leiderschap. DGABD zoekt en ontwikkelt leiders (ABD'ers) die toegerust zijn voor de specifieke maatschappelijke opgaven van vandaag en morgen.

Ik ben binnen het Bureau werkzaam als management ondersteuner voor de afdeling Ontwikkelen en Interim. Deze afdeling ontwikkelt en/of faciliteert leeraanbod op het gebied van leiderschap, vakmanschap en loopbaan voor de ABD'ers.

Het zomerprogramma van de Algemene Bestuursdienst (ABD) bood dit jaar een boeiende masterclass aan met als titel "De Ambtenaar als Onderdeel van AI." Die Maxim Februari verzorgde. Het bood ambtenaren de gelegenheid om hun kennis over AI te vergroten en na te denken over de rol die ze kunnen spelen in het vormgeven van de toekomst van de overheid in het tijdperk van kunstmatige intelligentie. De masterclass vond plaats in een prachtige zaal, waar ambtenaren van verschillende overheidsinstanties samenkwamen om meer inzicht te krijgen in de rol van kunstmatige intelligentie (AI) in het ambtelijke werk. Er werd ook aandacht besteed aan ethische kwesties rond AI en het belang van transparantie en verantwoordelijkheid bij het ontwikkelen en implementeren van AI-systemen in de publieke sector.

Desiree de Vries
Rijksambtenaar

“Over mijn werk zou ik een boek kunnen schrijven”

Namens het KNMI ben ik verantwoordelijk voor de BES-eilanden met betrekking tot Relatie-inkoopmanagement. Ik beheer relaties met belanghebbenden en coördineer inkoopactiviteiten voor deze eilanden. Ook houd ik toezicht op overeenkomsten en voer periodiek inspecties uit van de weerstations.

Op de foto was ik samen met mijn collega Daniel Crestian, waarnemer op Bonaire Airport, voor de jaarlijkse inspectie en onderhoud van onze meteorologische instrumenten op vliegveld Saba. Dit vliegveld behoort tot de top 5 van gevaarlijkste vliegvelden ter wereld vanwege de korte startbaan van slechts 400 meter lang. Het vliegveld is officieel gesloten, maar mag met speciale toestemming van de autoriteiten worden gebruikt en kan alleen worden aangedaan door kleine vliegtuigen. Om bij de KNMI-instrumenten te komen, moet men verplicht de startbaan oversteken, en dat was ons moment om deze foto te maken. Tijdens dit bezoek hebben we ook extra uitdagingen gehad, zoals storingen in de meteorologische instrumenten. Dankzij de professionaliteit van mijn collega Daniel Crestian en enkele innovatieve ideeën hebben we het voor elkaar gekregen om het weerstation van Saba weer operationeel te maken voor de jaarlijkse inspectie. Na mijn inspectie stel ik een inspectierapport op, dat onder andere met ILT wordt gedeeld.

Over mijn werkbezoek aan de BES-eilanden zou ik absoluut een boek kunnen schrijven over alle uitdagingen en bijzonderheden die we jaarlijks tegenkomen. Dat maakt ons werk ook uitdagend en leuk.

Damian Nápoles Soto
Rijksambtenaar

Stenen? Stoep? Of een vissengraatmotief? Wat zie jij? Eén ding is zeker: dit is zorgvuldig neergelegd door een stratenmaker. Deze heeft legverbanden gelegd. Met die methode worden tegels en stenen ten opzichte van elkaar geplaatst. Dit kan op tientallen manieren en met talloze materialen, wat zorgt voor sierlijke patronen en schitterende plaatjes. Elke losse steen draagt bij aan een groter geheel. Het is als puzzelstukjes die in elkaar worden gelegd en waaruit nieuwe beelden oppoppen.

Het is precies wat mijn werk inhoudt: verbanden leggen. Patronen zichtbaar maken. Elk detail waarderen en in samenhang met elkaar beoordelen. Minuscule deeltjes niet zomaar negeren. Soms juist iets weer uit z'n verband trekken om te zien wat er gebeurt.

Uiteindelijk is het de kunst om alle stukjes zo tegen elkaar af te wegen, dat het tot nieuwe inzichten leidt. Als analist bij de Arbeidsinspectie maak ik gebruik van stukjes data afkomstig van de straat. Oftewel, uit de praktijk. Alle informatie die inspecteurs en rechercheurs ophalen, brengen analisten samen. Op basis van de inzichten die hieruit voortkomen, proberen wij die collega's verder de weg te wijzen.

Soms kost dat extra tijd: dan komen we tussentijds bij ze terug en vragen we naar een extra steentje. Of willen we weten in welke buurt we eigenlijk staan. Daarna gaan we weer zwoegend op de knietjes en duiken we opnieuw de steeg in. Dan zijn we op de achtergrond hard bezig. We pluizen alles zo goed mogelijk uit. Dit om met een zo compleet mogelijk beeld tevoorschijn te komen. Het uitvoerige werk van een stratenmaker is misschien niet altijd te zien, maar het eindresultaat mag er zijn. Als analist streven we er dus stiekem een beetje naar om de stratenmaker in ons naar boven te laten komen...

“Hoe weinig
arme
mensen
beschermd
zijn”

De bovenste foto is genomen in Palu, Sulawesi waar een aardbeving en tsunami in 2018 veel schade aanrichtten en meer dan 4000 dodelijke slachtoffers eisten. Ik was toen werkzaam op de NL ambassade in Jakarta en bezocht het gebied samen met een door Nederland gefinancierde Disaster Risk Reduction (DRR) missie om aanbevelingen te doen voor ten behoeve van toekomstige waterveiligheid te nemen maatregelen.

De tweede foto is alweer een paar jaar oud, gemaakt toen ik in de watersectie op de Nederlandse ambassade in Bangladesh werkte. Samen met lokale overheidsorganisaties en met NGOs en private sector uit zowel Bangladesh als Nederland, werkten we daar al heel lang aan het verbeteren van waterbeheer, waterveiligheid en toegang tot veilig drinkwater en sanitaire voorzieningen. En dat doen we nu nog steeds.

Nu werk ik op de klimaatafdeling op het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag waar we, ook weer samen met heel veel lokale en internationale partners, een bijdrage leveren aan het tegengaan van, alsook de bescherming tegen en het aanpassen aan, de negatieve gevolgen van klimaatverandering.

Deze foto van de fietsende man met paraplu, zoals zovele andere die ik tijdens al mijn uitzendingen heb gemaakt, staat voor mij wel een beetje symbool voor hoe minimaal arme landen, hoe weinig arme mensen, beschermd zijn tegen de effecten van klimaatverandering, teveel regen bijvoorbeeld of een te hete zon, terwijl ze aan de andere kant vaak zo weinig aan de oorzaken ervan bijdragen.

“Met inzet, passie en vakmanschap”

Als er nog niemand in het rijksgebouw aan het werk is zijn wij al druk met het schoonmaken van de rijks gebouwen. Wij doen dit met inzet, passie en vakmanschap, de ene keer ongezien de andere keer zijn we wel zichtbaar, vandaar deze foto, mijn collega is bezig met de toilet ronde en zijn/haar werkkar staat bij de toiletten waar hij/zij bezig is om deze schoon te maken even als alle kantoortjes vergaderzalen keukens enz enz.

André Vis
Rijksambtenaar

Dit beeld toont mijn werk. Ik werk in de rijksoverheid, maar het is ook mijn taak om op het werk van diezelfde rijksoverheid te reflecteren. En andere mensen te helpen denken en voelen. Ze te helpen te vertragen, andere perspectieven te zien. Om andere belichtingen hun werk te laten doen. Ik kan mijn werk alleen doen als ik zelf ook voldoende afstand houd, terwijl ik er tezelfdertijd volledig deel van uitmaak. De foto is genomen vanaf de mooiste open ruimte van Nederland, het Malieveld. Een veld dat een grote betekenis heeft voor onze democratie, samenleving en rechtsstaat. Op het Malieveld wordt plezier gemaakt, geprotesteerd, hardgelopen en stil gestaan. Vanuit vreugde, engagement, beweging en stilte heb ik gekeken naar de rijksoverheid, en naar mijn werk. Er is nog veel te doen.

Caroline Wiedenhof

Rijksambtenaar

“Er is nog veel te doen”

Wat we zien is een foto van woon/werkverkeer van een Staatstoezicht op de Mijnen (SodM) inspecteur.

We zijn hier op weg naar de kust vanaf een windpark in aanbouw op de Noordzee.

Naast inspecties op olie en gas installaties op de Noordzee, houden SodM-inspecteurs ook toezicht op de arbeidsomstandigheden bij de bouw van windparken op zee.

Een bijzondere wereld die voor velen tot de verbeelding spreekt.

Deze vorm van woon-werkverkeer is nooit saai; daar waar het de ene keer prachtige beelden van majestueuze luchten oplevert, kan het maar zo zijn dat we een andere keer zeeziek zijn. We genieten van deze 'niet van 8 tot 5 baan' en dragen bij aan zo min mogelijk ongevallen op de Noordzee.

Henk Maasland
Rijksambtenaar

“Een bijzondere wereld
die voor velen tot de verbeelding spreekt”

JuBi Yourself is een netwerk voor LHBTI+ medewerkers van BZK en JenV, maar daarnaast ook voor alle andere medewerkers van deze ministeries die LHBTI+ een warm hart toedragen of er in geïnteresseerd zijn. We willen een zo inclusief en divers mogelijk netwerk zijn en staan dus open voor alle medewerkers, met wat voor geaardheid of achtergrond dan ook. We willen een podium bieden voor ontmoeting en gesprek. Wij, Marieke Smit en Albert van Ruitenburg, hebben de duo voorzittersfunctie.

We geven bijvoorbeeld workshops aan leidinggevenden en medewerkers om het onderwerp LHBTI bespreekbaar te maken. We kijken dan uitdrukkelijk naar eigen (voor)oordelen, wat je weet van het onderwerp, of je anders met LHBTI'ers om moet gaan of niet, enzovoort. We willen vooral het gesprek aangaan met de medewerkers, het onderwerp LHBTI bespreekbaar maken. We gaan daarbij geen lastige vragen of stellingen uit de weg. We willen voor iedereen een veilige en prettige werksituatie creëren. En soms betekent dat dat je ook lastige en gevoelige onderwerpen moet aankaarten. Misschien is JuBi Yourself bij de medewerkers van BZK en JenV het meest bekend van de deelnames aan de Canal Parade tijdens Pride Amsterdam. Natuurlijk is dit een jaarlijks hoogtepunt voor ons netwerk, maar wij willen het nu breder gaan trekken en ook andere evenementen gaan organiseren in samenwerking met onze leden en andere organisaties. Niet iedereen identificeert zich namelijk met de Canal Parade en we willen juist inclusief en divers zijn.

Albert van Ruitenburg

Rijksambtenaar

“We gaan geen lastige vragen of stellingen uit de weg”

Bijgaande foto heb ik gemaakt het Snekermeer. Ik was met vakantie, en voer met mijn sloep over het meer, toen ik collega's van de 'natte dienst' bezig zag. Ze waren boeien aan het ophijsen en schoonspuiten, om ze daarna weer te laten zakken.

De witte vogeluitwerpselen en de algen aangroei werden vakkundig met hoge druk afgespoten.

Rinse Rinsma
Rijksambtenaar

“Collega's van de ‘natte dienst’ ”

In het dagelijks leven ben ik adjunct-inspecteur bij het ministerie van Buitenlandse Zaken. Daarnaast ben ik lid van het SCOT team (snel inzetbaar consular ondersteuningsteam).

Hier zit ik in Djibouti ter ondersteuning van de evacuatie uit Sudan en vang ik Nederlanders op die met Franse vluchten zijn geëvacueerd vanuit Khartoem naar Djibouti.

Marjolein Assenbroek
Rijksambtenaar

“Snel Inzetbaar Consular
Ondersteuningsteam”

Welk werk we ook doen, tijd nemen voor reflectie is altijd een goede zaak.

Laat anderen ook vooral delen in jouw reflectieve overwegingen, wat is er mooier dan een gesprek daarover?

De vragen zijn talloos als je in de spiegels gaat kijken, zolang reflectie maar niet doorslaat in narcisme en vooral verbonden blijft aan het eigen handelen in de context van een maatschappelijke opgave.

De Andes-flamingo die ik fotografeerde in de Atacama-woestijn (Chili, februari 2023) verbeeldt voor mij het issue: "TIJD VOOR REFLECTIE".

Reinout Woittiez
Rijksambtenaar

“De vragen zijn talloos als je in de spiegels gaat kijken”

“De helden van de nacht”

Op de foto zien we 1 van de iconen van Rijkswaterstaat de WIS auto. De herkenbare gele pick-up waar wij (de weginsecteurs) ons mooie afwisselende werk mogen doen.

In dit geval ging het om een ongeval op de N35 ter hoogte van Nijverdal. Terwijl bijna het hele land ligt te slapen gaat bij mij de telefoon omdat er een ongeval is gebeurd. Half slaperig neem ik de telefoon op, hoor de melding aan en ga ter plaatse, waar ik zorg voor een veilige locatie voor overige hulpdiensten en omstanders.

Terwijl half Nederland nog slaapt staat onze dienstdoende weginsecteur te vegen en de weg weer klaar te maken voor gebruik. De helden van de nacht en voor dag en dauw.

Kevin van de Merwe
Rijksambtenaar

Een grijze donkere dag op kantoor in Den Haag, waarbij je niet kunt zien hoe laat het is. De foto is genomen voor het raam van een van de torens van MinBZK/MinJenV. Ook de stad is nauwelijks herkenbaar, de gebouwen hebben geen kleur meer. Ongefilterd en onbewerkt want er zit voldoende sfeer in de foto zelf. Het zou zomaar Gotham City kunnen zijn. Waarbij ineens tussen de grijze torens zwaaiend, vliegend of klimmend een superheld tevoorschijn komt of juist het tegenovergestelde. Misschien een dystopisch Los Angeles waar Blade Runner op dwarse replicanten jaagt die met dezelfde vragen zitten als hun menselijke makers: 'Wie ben ik?', 'Waarom ben ik?' en 'Wat wil ik?'. De gebouwen zijn nog intact dus als er iets staat te gebeuren dan komt het nog. Wat staat ons te wachten op deze vrijdag? De foto is rustig en dreigend, de spanning is voelbaar. De mist maakt het ongemakkelijk, je wilt meer zien, maar het lukt niet. En daar lopen wij ook vaak tegenaan. Hoe graag we het ook zouden willen om zo ver mogelijk vooruit te werken met onze doelen voor 2030/2040/2050. Dus accepteren we als ambtenaar een stukje onvoorspelbaarheid en kunnen dit ook wel waarden, een beetje spanning.

“Het zou
zomaar
Gotham
City
kunnen
zijn”

Karen Verstege
Rijksambtenaar

”Het vertalen van onze sterkten en talenten in een multiculturele omgeving”

Toen ik afgelopen juli terugverhuisde naar Mexico-Stad na 15 jaar in het buitenland had ik veel vragen, maar een ding wist ik zeker: ik wou niet vast komen te zitten in het verkeer dag in, dag uit. Vrij snel had ik het voor elkaar, en met mijn mooie stalen ros werd elke dag naar werk fietsen een realiteit.

Mijn vrienden en familie waren verbaasd, ze bleven opmerken dat ik niet meer in Delft was – alsof ik een soort van Hollandse Dorothy was die Nederland en Mexico-Stad door elkaar haalde. Ze hadden stiekem een klein beetje gelijk; fietsen in Mexico-Stad is heel anders dan in Nederland. Auto’s houden vrijwel geen rekening met fietsers, en het gebruik van een helm is niet enkel voor expats: iedereen moet er een dragen. Safety issues aside, het geeft mij enorm veel plezier om fietsend naar werk te kunnen.

Een deel van mijn route gaat langs Reforma, de langste straat van de stad. Het is een lange weg voor auto’s en bussen, maar dus ook voor fietsen – een deel van deze straat heeft een mooie fietspad precies in het midden, en elk seizoen worden er andere bloemetjes geplant er langs. Op dit moment is het ‘cempasúchitl’, een traditionele bloem in Mexico voor Día de Muertos. Het is voor mij een prachtige brug tussen mijn Mexicaanse roots en mijn Nederlandse realiteit.

Het is ook een reflectie van het werk wat wij op de Ambassade doen, het vertalen van onze sterkten en talenten in een multiculturele omgeving om verder samen te komen. Wij werken hier bij de Ambassade aan allerlei projecten en thema’s: mensenrechten, LGBTQI+, D&I, maar dus ook mobiliteit en duurzaamheid. Samen met lokale organisaties en Nederlandse initiatieven proberen wij hier een steentje aan bij te dragen, zodat meer mensen van een stukje fietsen en vrijheid kunnen genieten zoals ik dat in Nederland geleerd heb.

Daniela Nuñez Zurita

Rijksambtenaar

Deze foto's heb ik genomen tijdens twee werkbezoeken die ik als nieuwe medewerker van het ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV) mocht afleggen. Dit was tijdens het introductieprogramma voor nieuwe medewerkers.

Het was voor mij echt "met de voeten in de klei". Eerst had ik een interessant werkbezoek afgelegd bij een rode koolteler, gevolgd door een rondleiding bij een bekend bedrijf dat groenten en peulvruchten verwerkt in potjes/stazakken.

Daarna heb ik een innovatieve boerderij bezocht die gebruik maakt van robots voor o.a. het scheiden van mest en urine.

Het was mooi om overal de passie van de ondernemers voor hun bedrijf te zien. En natuurlijk fijn om contact te maken met degenen waarvoor we het allemaal doen op het ministerie.

Patrick Kojen
Rijksambtenaar

“Met de voeten
in de klei”

Soms is het werk van een ambtenaar manieren bedenken hoe we aandacht voor een specifiek onderwerp kunnen genereren, voor geweld tegen vrouwen en de internationale dag tegen geweld tegen vrouwen en meisjes doen we dat met de campagne Orange the World. Op de foto zie je hoe ik de demissionair Minister voor Rechtsbescherming voorbereid voor het hijsen van de Orange the World-vlag. Wereldwijd krijgt 1 op de 3 vrouwen te maken met fysiek, psychisch en/of seksueel geweld. Ook in Nederland komt dit voor. Bijna één op de tien (9%) van de Nederlandse vrouwen wordt jaarlijks slachtoffer van huiselijk geweld. Dit jaar ben ik als beleidsmedewerker betrokken geweest bij de promotie van het Verdrag van Istanbul ter bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, een belangrijk internationaal rechtsinstrument, en vertegenwoordig ik Nederland bij de bespreking van het richtlijnvoorstel van de Europese Commissie ter bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, ook een potentieel krachtig (Europees) rechtsinstrument. Voor mij en mijn collega's bij VWS, OCW, SZW en BZ, VNG en bij organisaties zoals de politie, het OM, reclassering, Veilig Thuis en Raad voor de Kinderbescherming is het elke dag Orange the World!

Eva Maenen
Rijksambtenaar

“Een potentieel krachtig
(Europees)
rechtsinstrument”

**“Wat je
niet merkt
is
minstens
ZO
interessant”**

Werkplek beheer bij de Rijksoverheid. RWO, je komt hiermee in aanraken zodra je problemen hebt met je randapparatuur. Laptop, Mobiel, etc. Je hebt vaak deze apparaten nodig om je werk te kunnen verzetten. Wat je van ons werk merkt is wanneer we de issues, die je hebt, oplossen. Het lichtpuntje dat soms bijna magisch lijkt.

Wat je niet merkt is minstens zo interessant; de informatie en werkzaamheden eromheen, maar deze zijn minder zichtbaar vanwege het werk waardoor we opvallen: de calls en wijzigingen. We zorgen voor alles wat een omgeving soepel en probleemloos laat werken, zoals de samenwerking tussen de diverse afdelingen binnen de ICT, de security aspecten, opruimwerkzaamheden van oude applicaties en instellingen. Als deze werkzaamheden niet gedaan worden, is de groei naar de oplossingen moeizamer.

Saskia van Heijzen
Rijksambtenaar

“Een bijzonder contrast”

De foto is van een NAM gaswinningslocatie op Ameland Oost.

Midden in de natuur. Kwetsbaar natuurgebied, vandaar dat het hoog op de prioriteitenlijst staat bij Staatstoezicht op de Mijnen (SodM).

Het is geen straf natuurlijk om er heen te gaan op inspectie. Maar waar de zomer favoriet is voor inspecties, is deze foto in de winter genomen (rijp op de struiken). Het vroege, het licht was mooi en ik was getroffen door de weidsheid van het duinlandschap, de zee achter de locatie en de schijnbare eenzaamheid van mijn collega die terug naar de locatie liep.

Normaal zijn NAM locaties altijd groen geschilderd om op te gaan in het landschap; Ameland Oost is zandkleurig i.v.m. het duinlandschap. Het contrast van de natuur met de harde strakke lijnen van de installatie vormen een bijzonder contrast. Ook geeft deze foto sterk onze SodM missie weer, SodM maakt zich sterk voor de veiligheid van de mens en de bescherming van het milieu bij energiewinning en het benutten van de ondergrond, nu en in de toekomst.

“Bedenken hoe mensen het beste te helpen uit de schulden te komen”

Het mooie van dagvoorzitter zijn is dat je, in tegenstelling tot alle lange trajecten waar ik normaal aan werk, aan het eind van de dag meteen weet wat er goed (en fout) ging. Hier was ik als gastvoorzitter bij een bijeenkomst van Wijzer in Geldzaken waar collega's van het Ministerie van Financiën, bijgestaan door inzichten uit de wetenschap, maatschappelijke organisaties en financiële instellingen, bedenken hoe mensen het beste te helpen uit de schulden te komen (of liever nog: daar niet in te komen).

Gert-Jan de Maagd
Rijksambtenaar

“Een symbolische blik van buitenaf”

In de schaduw van majestueuze historische gebouwen en onder de klanken van kabbelend water, speelt zich een intrigerend tafereel af. Een pittoresk bootje doorkruist rustig de schilderachtige grachten van Den Haag, terwijl de voltallige directie geniet van een welverdiende ontsnapping uit de kantoorwanden.

De foto biedt een dubbele betekenis voor de kijkers. Allereerst symboliseert het de momenten van ontspanning en samenzijn die cruciaal zijn voor een goed functionerend team. Werk gaat niet alleen over vergaderingen en beleidsvoering, maar ook over het cultiveren van sterke banden en het delen van inspiratie buiten de werkomgeving.

Ten tweede biedt de foto een symbolische blik van buitenaf op het ministerie. Terwijl het bootje langzaam voortglijdt, kijken de deelnemers naar de imposante gebouwen van de Haagse skyline.

Dit perspectief herinnert ons eraan dat onze organisatie deel uitmaakt van een groter geheel, een samenleving die we dienen. Het benadrukt het belang van de dialoog tussen overheidsinstanties en de gemeenschap die ze vertegenwoordigen.

De grachten van Den Haag, met hun historische betekenis, roepen een gevoel van continuïteit op. Ze herinneren ons eraan dat onze verantwoordelijkheden als directie voortkomen uit een lange traditie van dienstbaarheid aan het publiek. Tegelijkertijd tonen ze de noodzaak van vernieuwing en aanpassing aan een veranderende wereld.

In deze ene foto komt de essentie van ons werk tot uiting – het vinden van balans tussen traditie en innovatie, het versterken van interne banden en het begrijpen van onze externe verantwoordelijkheden. Het is een herinnering dat terwijl we vaak in de gangen van het ministerie werken, onze impact zich uitstrekt tot ver buiten die muren, tot in de harten van de mensen die we dienen.

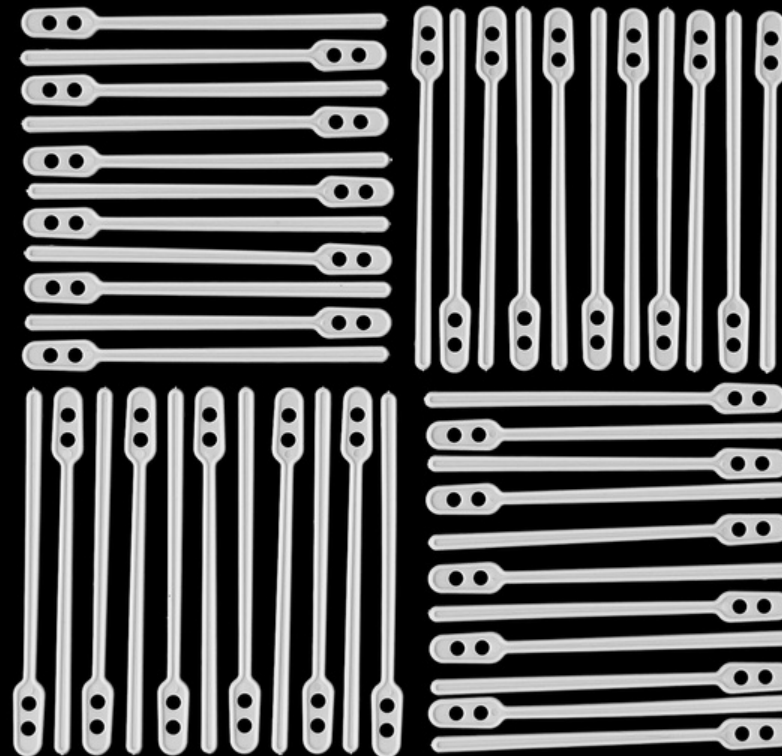
Funda Gül Tüfekci
Rijksambtenaar

In opdracht van het Ministerie van IenW werk ik vanuit Rijkswaterstaat aan de Circulaire Economie. In een circulaire economie is er nauwelijks afval en worden producten en grondstoffen steeds opnieuw gebruikt. Mijn werk is divers en uitdagend: we adviseren bedrijven, ontwikkelen handreikingen, doen onderzoek en delen kennis. Allemaal met de focus: voorkomen van grondstofverspilling. Op de foto staan plastic roerstokjes. Die zijn, net als een aantal andere plastic wegwerp producten, sinds 2 jaar verboden. Ze zijn verboden omdat ze veel in de natuur worden gevonden. Het verbieden van deze zogenoemde Single Use Plastics is een van de maatregelen van de Europese richtlijn die we namens het Ministerie implementeren.

De roerstokjes staan voor mij symbool voor het feit dat we met ogenschijnlijk een kleine dingen, grote impact kunnen hebben. En voor de vele gesprekken en discussies die we voeren met stakeholders om zo samen stappen te zetten naar een circulaire economie.

Johanna Minnaard
Rijksambtenaar

“Kleine dingen,
grote impact”

”Heel waardevol”

Deze foto heb ik gemaakt op een vroege ochtend, met mijn mobiel. Wat je ziet is het KNMI onderzoek/waarneemveld, BSRN terrein en meetmast Cabauw, inmiddels benoemd tot 'nationaal observatorium van de atmosfeer'. Het BSRN staat voor Baseline Surface Radiation Network, en is een project dat met 55 meetstations over de wereld veranderingen in de stralingsbalans van het aardoppervlak probeert op te sporen. Dat is belangrijk, want juist in die laagste meters gebeurt veel dat effect heeft op klimaat, het weer en luchtverontreiniging. Voor onderzoek naar veranderingen in klimaat en het ontwikkelen van weermodellen zijn de gegevens van deze meetmast heel waardevol.

Rob Hermeling
Rijksambtenaar

“Rustig, met de armen over elkaar”

Op het Plein voor de Tweede Kamer, in hartje Den Haag, loopt een demonstrant met een bord, een gigantische poster waarop politiegeweld wordt aangeklaagd. Rustig, met de armen over elkaar, kijkt een politie agent naar de demonstrant en maakt het door zijn aanwezigheid mogelijk voor de demonstrant om zijn/haar stem te laten horen. Vrijheid van meningsuiting en democratie voor mij in één foto vastgelegd.

Alexandra Straus
Rijksambtenaar

“Bij Rijkswaterstaat kom je op bijzondere plaatsen”

Als bedrijfshulpverlener bij Rijkswaterstaat kom je soms op bijzondere plaatsen. Op 16 september 2023 was ik met een groep bedrijfshulpverleners bij de functioneringsssluiting van de Maeslantkering bij Hoek van Holland. Bij extreem weer sluit de Maeslantkering automatisch om het achterland te beschermen tegen hoogwater.

De functioneringsssluiting is de jaarlijkse test van de kering en het operationeel team, zodat Rijkswaterstaat zeker weet goed voorbereid te zijn op het stormseizoen. Dit evenement trekt vele bezoekers, die de sluiting van dichtbij met eigen ogen zien. En als bedrijfshulpverleners zijn we daar aanwezig om waar het nodig mocht zijn hulp te verlenen. Gelukkig waren er weinig incidenten. Rond 15.30 uur zagen we met z'n allen hoe de imposante Maeslantkering sloot. Ik vind het mooi om als Rijkswaterstater en bedrijfshulpverlener zo een steentje bij te dragen aan de veiligheid van Nederland.

Carel van der Lippe
Rijksambtenaar

Ik ben begonnen als hulpkantonier rijkswegen, en volgend jaar 40 jaar bij de overheid in dienst. Ik heb diverse functies gehad, en door reorganisaties kwam ik in 1995 op de stormvloedkering Hollandse IJssel te werken. Ik zat hier een jaartje, maar wilde altijd havenmeester worden. Dat is me gelukt op Texel. Daarna nog diverse functies gehad, bij Rijkswaterstaat en zelfs als Kamerwacht bij het ministerie van Volksgezondheid, maar het water bleef me trekken, dus ben ik die kant weer op gegaan en inmiddels werk ik bij de Hollandsche IJsselkering.

**“Wilde
altijd
havenmeester
worden”**

De Hollandsche IJsselkering is in gebruik genomen op 22 oktober 1958. Het eerste Deltawerk gebouwd vanwege de waternood 1953. Het Deltawerk heeft een brug, een sluis en een kering, en beschermt de laagstgelegen gebieden van Nederland.

De sluis is over de vloed 135 meter lang en 23,50 breed, over de eb 112 meter lang. Het werk heeft in totaal 10 stormvloeddeuren, en twee beweegbare schuiven die tussen betonnen torens hangen.

We gaan gemiddeld 4 tot 6 keer per jaar dicht, bijvoorbeeld tijdens stormen Ciaràn en Pia in de winter van 2023. Ik bedien de brug en sluis; het bedienen van de kering wordt gedaan door Rijkswaterstaat West-Nederland Zuid.

Jan van den Bogerd
Rijksambtenaar

“Via borden communniceren”

Ik breek graag een lans voor de mensen bij de overheid die borden maken. Via borden kun je communiceren. Maar moet dat heel strikt en streng of juist vriendelijk en meer overtuigend. Hier konden de bordenmakers niet kiezen...

Niels Achterberg
Rijksambtenaar

”Bescherming van natuur”

Op bijgevoegde foto is het hoofgebouw van Radio Kootwijk te zien. Radio Kootwijk ligt midden op de Veluwe, een belangrijk Natura 2000 gebied. In mijn werk als senior jurist Natuur en Stikstof draag ik bij aan de bescherming van natuur. Radio Kootwijk is voor mij een symbool dat onlosmakelijk is verbonden met de Veluwe en zijn natuurpracht.

Mariska van Hintum
Rijksambtenaar

Het Huis van Ongeziene Zaken

Het Huis van Ongeziene Zaken is een productie van het Hannah Arendt Podium.

Het Hannah Arendt Podium is bedoeld om met elkaar te spreken en na te denken over vragen en onderwerpen die rijksambtenaren bezig houden, en om licht te schijnen op dat wat onbesproken of ongezien blijft.

We organiseren daartoe kleinschalige, verdiepende ontmoetingen. Dat doen we op eigen initiatief, maar liever nog op verzoek van en samen met rijksambtenaren. Het Hannah Arendt Podium is er voor iedereen binnen de rijksdienst.